

Sygn. akt III Ca 1777/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) ul. (...) w P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt II C 567/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 1777/14

UZASADNIENIE

Powód P. S. domagał się zasądzenia na jego rzecz od Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w P. kwoty 5.000,08 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia zapłaty tytułem należnego wynagrodzenia za dostarczony towar oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Roszczenie swe uzasadnił faktem, iż zawarł z pozwaną umowę sprzedaży mialu węglowego za kwotę 4.063,07 zł. Towar został wydany przez powoda w dniu 4 lutego 2011 r. Cena, która miała zostać uregulowana w terminie 7 dni od dnia dostarczenia towaru nie została uiszczona.

Nakazem zapłaty z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt II Nc 4807/12, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach uwzględnił powództwo w całości.

Pozwana wniosła w terminie sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. Zaskarżyła ona nakaz zapłaty w całości wskazując, że powód nie wykazał wydania towaru pozwanej raz nie wykazał faktu dostarczenia w terminie faktury VAT za zakup towaru przez pozwaną. Wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 5 września 2014r. zasądził od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w P. na rzecz powoda P. S. kwotę 5.000,08 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 4063,07 zł od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia zapłaty; 937,70 zł od dnia 27 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w dalej idącym zakresie. Nadto zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że strony postępowania przez kilka lat łączyła ustna umowa o współpracy obejmująca sprzedaż oraz dostarczanie przez powoda opału, a ze strony pozwanego odbiór i zapłatę ceny za dostarczony towar (okoliczność niesporna). W początkowej fazie współpracy ze strony pozwanej poszczególne umowy sprzedaży zawierane były przez M. B., wraz z dostawą opału dostarczane były dowody dostawy (WZ), na tej podstawie wystawiana była faktura i następowała płatność. W późniejszym okresie, zwłaszcza od 2011r. wzajemne relacje handlowe stron uległy odformalizowaniu, dokumenty WZ nie były dostarczane, zaś zamówienia były przekazywane powodowi telefonicznie również przez pracownika lub palacza wspólnoty. Towar dostarczany był do Wspólnoty Mieszkaniowej samochodem. Odbioru zwykle dokonywał palacz. Powód i pozwany zawarli w dniu 4 lutego 2011 r., w ramach opisanej wyżej współpracy, umowę sprzedaży 8,06 tony mialu węglowego. Cena sprzedaży wynosiła 4.063,07 złotych. Umowa została zawarta ustanie.

Węgiel został wydany w dniu 4 lutego 2011 r. Towar dostarczył na ulicę (...) w P. ojciec powoda - R. S.. Dostawa mialu z K. do P. odbyła się poprzez wykonanie czterech kursów samochodem marki K..

Towar został odebrany przez palacza M. K. (1). Potwierdził on ten fakt własnoręcznym podpisem. Powód wystawił fakturę VAT obejmującą umowę sprzedaży mialu węglowego z dnia 4 lutego 2011 r.

Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanej z żądaniem uregulowania należności wynikającej z zawartej umowy sprzedaży.

Pozwana nie uiszczała należności wynikającej z zawartej umowy sprzedaży.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że strony łączyła ustna umowa sprzedaży. Wskazując na zakres obowiązków wynikających na podstawie art. 535 § 1 k.c., stwierdził, że powód zobowiązał się do dostarczenia pozwanej wspólnocie mialu węglowego, natomiast Wspólnota Mieszkaniowa obowiązana była do odebrania towaru oraz uiszczenia ceny sprzedaży w wysokości 4.063,07 złotych. Towar w postaci 8,06 tony mialu węglowego, został wydany pozwanej w dniu 4 lutego 2011 r. - opał odebrał palacz wspólnoty. Pozwana natomiast nie uiszczała ceny sprzedaży. Wobec tego należało, tytułem ceny sprzedaży mialu węglowego, zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.063,07 zł.

W ocenie Sądu powód prawidłowo w świetle dyrektywy zawartej w art. 6 k.c., za pomocą dowodu z dokumentów, zeznań świadków, a wreszcie za pomocą dowodu z przesłuchania stron udowodnił fakt zrealizowania przez siebie umowy sprzedaży mialu węglowego tj. dostawy mialu do budynku wspólnoty w dniu 4 lutego 2011 r., w związku z czym, jego roszczenie zasługiwało na uwzględnienie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., oddalając przy tym żądanie powoda odsetek za opóźnienie za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 27 listopada 2012 r. uwzględniając w tym zakresie regulację z art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniosła pozwana zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że strony zawarły umowę sprzedaży w dniu 4 lutego 2011r. podczas gdy nie potwierdza tego żaden z przeprowadzonych dowodów, pozwana opóźniła się w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia 12 lutego 2011r. podczas gdy w tym czasie nie wiedziała ona o obowiązku zapłaty.

Nadto zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, a to art. 207 § 6 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i dopuszczenie dowodów niezawnioskowanych w pozwie mimo braku uprawdopodobnienia przez powoda, iż nie zgłosił

wniosków w pozwie bez swojej winy lub nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu oraz art. 233 k.p.c. i dokonanie błędnej oceny zebranych w sprawie dowód poprzez pominięcie z dokumentów, w szczególności: wezwania do zapłaty powoda kierowanego do pozwanej z dnia 7 listopada 2011r. z którego wynikają istotne informacje, m.in., że K. nie podpisywał żadnego dokumentu wydania towaru, oświadczenia pisemnego pozwanej z dnia 18 maja 2012r., oba dokumenty wskazują na okoliczność dostarczenia faktury VAT za rzekomą dostawę dopiero we wrześniu 2011r., jak również brak wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego poprzez pominięcie części informacji wynikających z dostępnego materiału dowodowego, a które to informacje również w kontekście zeznań złożonych na rozprawie miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w szczególności: danych z rejestru sprzedaży VAT powoda, z którego kolejna dostawa (po 4 dniach od będącej przedmiotem sprawy) do pozwanej w dniu 8 lutego 2011r. za cenę 1.178 zł netto w kontekście zeznań świadka K., który stwierdził, iż 4 samochody opału dostarczały na prawie miesiąc i w świetle informacji pochodzących z zeznań świadków i stron na temat finansów pozwanej; zeznań powoda w zakresie dnia zamówienia i osoby zamawiającej oraz zeznań M. K. (2) w tym zakresie; zeznań świadka M. K. (1) w sprawie danych kierowcy, który przywiózł węgiel; zeznań świadków i stron w sprawie zamówienia w kontekście zeznań M. B.; treści oświadczenia powoda z dnia 18 listopada 2011r. z którego wynika, iż nie wydrukował i nie dostarczył przedstawicielowi pozwanej faktury za dostawę z dnia 4 lutego 2011r.

Zarzuca również naruszenie prawa materialnego, a to art. 481 § 1 k.c. poprzez jego błędną interpretację i zastosowanie mimo braku zwłoki ze strony pozwanej, art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie za udowodnioną okoliczność posiadania umocowania przez M. K. (2), ewentualnie M. K. (1) do składania oświadczeń woli w imieniu pozwanej, podczas gdy ciężar wykazania tej okoliczności ciążył na powodowie i okoliczność ta nie została przez niego udowodniona; art. 39 k.c. poprzez jego niezastosowanie mimo istnienia okoliczności wskazujących na zachowanie M. K. (2) lub M. K. (1) jako fałszywego przedstawiciela pozwanej, które to powodują nieważność czynności prawnej.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i ich oceny prawnej uznał, że apelacja jest niezasadniona.

Łączący strony stosunek prawny, Sąd Rejonowy prawidłowo zakwalifikował jako umowę sprzedaży towaru zgodnie z art. 535 k.c. Zgodnie z nim przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W ustalonym stanie faktycznym, powód zobowiązał się do dostarczenia pozwanej wspólnocie miału węglowego, natomiast pozwana Wspólnota Mieszkaniowa obowiązana była do odebrania towaru oraz uiszczenia ceny sprzedaży w wysokości 4.063,07 złotych. Towar (8,06 tony miału węglowego) został wydany pozwanej w dniu 4 lutego 2011r. Pozwana natomiast nie uiszczyła ceny sprzedaży, zatem zasadne było zasądzenie tej kwoty zaskarżonym wyrokiem.

Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że stosownie do przepisu art. 232 k.p.c., na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu

formalnym uzupełnieniu ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Powód, do czego w świetle powyższego był zobowiązana, wykazał, iż towar został dostarczony, w związku z czym, był uprawniony do żądania zapłaty wykazanego w toku postępowania, świadczenia. Okoliczność dostarczenia towaru wynika nie tylko z dokumentu zawartego na k. 64, ale również zeznań M. K. (1).

Pozwana w żaden sposób, skutecznie, nie zakwestionowała istnienia łączącego strony stosunku prawnego, co przekładało się na przymusowe zrealizowanie przez nią obowiązku wynikającego z tego zobowiązania.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu naruszenia prawa procesowego - art. 207 § 6 k.p.c. Zgodnie z nim, sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W ocenie Sądu Okręgowego, za uwzględnieniem zaferowanych przez powoda spóźnionych twierdzeń i dowodów przemawiało to, że nie spowodowało ono zwłoki w rozpoznaniu sprawy, gdyż jej rozpoznanie, od wyznaczeniu terminu pierwszej rozprawy, nastąpiło w przeciągu czterech miesięcy, a więc w tym zakresie, brak było zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

W tych okolicznościach brak było podstaw do uwzględnienia apelacji, a co za tym idzie, na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała ona oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z 98 § 3 k.p.c. ustalając je w oparciu o § 2 ust. 1 w związku z § 6 pkt 4 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 461)

SSO Andrzej Dyrda